

The Roses Of May
by Dot Hutchison

Text copyright © 2017 Dot Hutchison
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in
collaboration with ANA Sofia Ltd.

© 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu
locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupu-
ne o intenție artistică. Această carte este protejată de legea
drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără
acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau
electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utiliza-
rea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu
creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Kevin Carden | Adobe®
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HUTCHISON, DOT

Trandafirii de mai / Dot Hutchison ; trad. din lb. engleză
de Cristina Nemerovschi. - București : Editura Herg
Benet, 2019

ISBN 978-606-763-252-1

I. Nemerovschi, Cristina (trad.)

821.111

Tipărit în România

Dot Hutchison

Trandafirii de mai

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSCHI

PASSPORT
HERG BENET

2019

Respect pentru oameni și cărți

*Nu mai poate râde, nu mai poate cânta, nu mai poate să întineze
ce este al tău.*

Acum nu mai poate face nimic.

*Poate că nu ai vrut să ajungă lucrurile până acolo. Poate cuțitul
de vânătoare ți-a alunecat și a tăiat prea adânc. Poate că ai uitat că e
așa de mult sânge, atât de la suprafață.*

Sau poate ai vrut să faci exact ceea ce ai făcut.

La urma urmei, e doar o altă curvă.

Acum Darla Jean e moartă.

Nu ai știut că va fi prima pentru tine.

Și, deși încă n-o știi, cu siguranță nu va fi nici ultima.

FEBRUARIE

HÂRȚOGĂRIA, DACĂ E LĂSATĂ nesupravegheată, are talentul de-a se multiplica la nesfârșit, asemeni iepurilor sau umerașelor pentru haine. Răsfoind cele mai noi dosare și foi de pe biroul său, agentul special Brandon Eddison nu se poate abține să nu își imagineze cum ar arăta ele puse pe foc. Nu ar dura prea mult. Doar un chibrit scâpărat, o brichetă, câteva colțuri de foi împăturite, ca să fie cuprinse bine de foc. Apoi ar dispărea toate.

— Dacă le pui pe foc, ți le vor tipări încă o dată, și va trebui să mai completezi și alte formulare în plus, despre așa-zisul incendiu în care s-au pierdut, spune râzând o voce din dreapta lui.

— Taci din gură, Ramirez, suspină el.

Mercedes Ramirez, colega și amica lui, râde în continuare și se lasă pe spate cu scaunul. Se întinde ca să se dezmoțască, iar scaunul ei protestează, scârțâind. Biroul ei este la fel de acoperit cu hârtii cum este și al lui. Nici nu mai sunt așezate în teancuri – sunt atât de multe și atât de împrăștiate, încât nu mai e niciun loc liber.

Cu toate astea, dacă îi va cere o informație extrem de precisă, ea va găsi documentele în câteva secunde. Niciodată nu va înțelege cum face Ramirez chestia asta.

În colț, cu fața spre ei, este bârlogul șefului și partenerului lor, inspectorul Victor Hanoverian. Spre oroarea și admirația lui Eddison, hârțogăria lui pare să fi fost deja sortată și pusă în dosare, pe culori. Ca șef al trio-ului, Vic are și mai multe documente de semnat, dar mereu le termină primul. Treizeci de ani de muncă neîntreruptă la FBI te pot învăța multe, bănuiește Eddison. Îl sperie perspectiva.

Își întoarce privirea spre propriul birou, spre cel mai nou teanc apărut acolo, și mormăie în timp ce întinde mâna spre foile de deasupra. Are și el un sistem de triere, unul care o lasă cu gura căscată pe Ramirez, la fel cum al ei îl scoate pe el din sărite — în ciuda înălțimii impresionante pe care o are teancul, nu-i ia mult până ce hârtiile sunt sortate după temă și prioritate. Sunt aliniate frumos la colțul biroului, unele puse pe lungime, altele pe lățime, pentru a putea fi extrase mai ușor.

—N-ai găsit niciun doctor amabil cu care să discuți despre pedanteria asta a ta?, îl întrebă Ramirez.

—De tine nu s-a milostivit nimeni și nu te-a dus la urgențe, să te repare?

Ea pufnește pe nas și se întoarce la birou. Ar fi drăguț ca, din când în când, să meargă și mai departe cu tachinările, dar polițista nu are chef totdeauna de sarcasm. Deși la partea cu umorul stă bine.

—Unde e Vic, apropo?, întrebă el.

—Se întoarce de la o depoziție. Bliss l-a rugat să fie prezent.

Eddison se întreabă dacă ar trebui oare să sublinieze că, la trei luni și jumătate după ce le-au salvat pe fete din Grădina cuprinsă de flăcări, ea încă le mai folosește numele lor de Fluturi, numele date victimelor de cel care le-a ținut captive.

Dar nu mai subliniază nimic. Probabil că ea știe. Munca devine ceva mai ușoară dacă pot plasa toate datele pe care le au în cutiuțe mici, ordonate bine în mintea lor. Iar a te gândi la cine erau fetele acelea înainte de a fi răpite îngreunează totul.

Trebuie să se apuce de treabă. Este o zi destinată în cea mai mare parte hârțogăriei și ar fi bine să facă dispărute măcar două teancuri de hârtii până la finalul serii. Ochii îi fug spre turnulețul colorat din colțul din spate al încăperii, plin cu dosare care nu au primit niciun răspuns și nicio finalitate de-a lungul timpului. Teancul acela nu va dispărea niciodată.

Se lasă pe spate cu scaunul și studiază cele două fotografii

înramate de pe bufetul unde ține băuturile și colile albe.

Una din ele îl înfățișează pe el, alături de sora lui, la un Halloween din urmă cu mulți ani, una dintre ultimele dați când o mai avusese alături, înainte să fie răpită de pe stradă, într-o zi când se întorcea acasă de la școală. Avea doar opt ani pe atunci. Logica îi spune că probabil este moartă. Au trecut douăzeci de ani de atunci, dar încă se mai trezește că studiază femeile de pe stradă care i se par că ar semăna cu ea.

Speranța e o chestie stranie și schimbătoare.

Dar la fel era și Faith, stranie și schimbătoare, pe vremea când era doar sora lui, nu parte din statisticile privind copiii dispăruți.

Cealaltă fotografie este mai nouă, făcută doar în urmă cu câțiva ani, un suvenir din cea mai neașteptată și tulburătoare excursie din timpul unei zile, care nu fusese legată de muncă. Priya și mama ei l-au rătărit într-un tur de vizitare a orașului mai mereu pe durata celor șase luni cât locuiseră în Washington, dar acea scurtă ieșire fusese de-a dreptul de coșmar. Nici nu mai știa cum nimeriseră pe o platformă pe care tronau statuile președinților americani. La un moment dat, Eddison și Priya se urcaseră pe umerii lui Lincoln și își îndreptaseră câte un deget spre golul din capul și ceafa statuii. Nu avea idee dacă găurile fuseseră făcute intenționat — toate statuile aveau un aspect ușor deteriorat.

Mai sunt și alte poze din acea zi, toate puse bine la păstrare într-o cutie de pantofi, dar aceasta este preferata lui. Nu pentru că în ea era prezent și bustul unui președinte asasinat, ci pentru că în ea apărea Priya rânjind cu gura până la urechi.

Nu apucase s-o cunoască pe acea Priya din vremea când râdea fără să stea prea mult pe gânduri. Acea Priya fusese spulberată cu puține zile înainte ca el s-o întâlnească pe fata recompusă din bucățile rămase în urmă. Priya pe care o știe el nu e o persoană ușor de suportat, cu zâmbete care parcă îți taie în piele, cu mârâituri de nemulțumire, mereu provocându-te. Orice sensibilitate din partea ei e mai degrabă un

accident. Poate doar mama ei mai vede ce se ascunde sub armura pe care și-a ridicat-o, nimeni altcineva, nu de când sora Priyei a devenit doar un set de poze într-un dosar colorat care așteaptă într-un colț al biroului său.

Eddison este convins că nu s-ar fi putut împrieteni niciodată cu Priya cea de dinainte. Încă e mirat că reușește să fie apropiat de aceasta din prezent. Ar fi trebuit să rămână doar sora unei fete ucise, o adolescentă pe care s-o interogheze, care să-i stârneasă mila, poate, dar să nu ajungă vreodată să o cunoască. Numai că, în zilele de după ce sora ei fusese omorâtă, Priya avusese atâta furie de exprimat – față de criminal, față de sora ei, față de poliție, față de lumea întreagă, la naiba. Eddison cunoștea bine acel gen de furie.

Și pentru că se tot gândește la ea, pentru că e o zi destinată hârtiilor, după alte câteva proaste în care s-a luptat să țină în frâu presa care era însetată să afle mai multe despre cazul Fluturilor, Eddison își scoate mobilul și pozează fotografia înrămată, apoi i-o trimite ei într-un mesaj. Nu așteaptă să primească un răspuns – ceasul îi spune că e doar ora 9, după fusul ei orar. Fără școală, pentru care să se trezească dimineața, cu siguranță încă mai doarme, înfășurată confortabil în pătură ca un burrito.

Un minut mai târziu, însă, telefonul lui scoate un bâzâit.

Este o poză cu o clădire lungă din cărămidă, care arată oarecum fișos, cu zăbrele care vara sunt probabil acoperite de iederă. Ferestrele sunt înguste, pe stil medieval.

Ce mama naibii?

Telefonul îi bâzâie din nou.

Asta e școala unde aproape am fost forțată să merg. Să vezi ce uniforme poartă.

Știam eu că faci cursuri online numai ca să poți sta întreaga zi în pijamale.

Ei bine, nu doar de asta. Știi că directorul a protestat când mama i-a zis că nu mă voi înscrie? I-a spus că îmi face un deserviciu și că voi sfârși prin a fi prost educată.

Nu cred că s-a terminat prea bine acea discuție.

Bănuiesc că e obișnuit să bată cu scula în masă și să se rezolve pe loc. Dar a maică-mii e mai tare ca a lui.

Simte o greutate pe umeri și strânge pleoapele, dar este doar colega lui, Ramirez. Concepția ei asupra spațiului personal e complet diferită de a lui – el, cel puțin, știe că așa ceva există. În loc să-i facă observație, chestie care ar fi oricum inutilă, îndreaptă telefonul spre ea, ca să poată citi și polițista.

— Să bată cu... Eddison! Tu ai învățat-o expresiile astea?, zice Ramirez și-l lovește în glumă peste cap.

— Are aproape șapțișpe ani, Ramirez. Posedă un arsenal destul de bogat în privința asta, la care eu nu am contribuit cu nimic.

— Oricum, reprezinți o influență negativă.

— Dacă ea e de fapt influența negativă pentru mine?

— Cine este adultul?, întreabă femeia.

— În mod cert, niciunul dintre voi doi, spune o voce.

Amândoi se crispează.

Dar Vic nu le atrage atenția că telefoanele personale nu ar trebui folosite în timpul orelor de program sau că au deja o tonă de muncă de făcut. Doar trece pe lângă ei, cu mirosul de cafea proaspătă plutind în jurul lui ca un nor, și spune peste umăr:

— Transmiteți-i salutări Priyei.

Conștiincios, Eddison tastează, în timp ce Ramirez se întoarce la biroul ei. Bărbatul începe să râdă imediat ce primește răspunsul.

Vai, te-a pus deja la colț, în genunchi?

Apropo, de ce ești trează și ce faci?

Pierd vremea pe aici. Vremea s-a schimbat, în sfârșit.

Nu mai e frig?

Ba da, dar nu mai ninge și nu mai alunecă pe jos. Nu mai cad rahaturi umede din cer și pot și eu să arunc o privire primprejur.

Sună-mă mai târziu. Și spune-mi ce e primprejur.

Așteaptă ca ea să-i dea un răspuns afirmativ, apoi vâră

mobilul în sertar, lângă pistol și legitimație, și alte chestii cu care nu ar trebui să piardă vremea când e la birou. În marea de orori pe care i-o scoate în față munca, Priya este o scânteie plină de viață.

E de destulă vreme în FBI ca să știe că trebuie să fie recunosător pentru această scânteie.

În luna februarie, este al naibii de ger în Huntington, Colorado. Chiar și încotoșmănată în așa hal, încât să mi se pară că am de trei ori dimensiunile mele firești, gerul are felul lui specific de a se strecura prin țesătură. Suntem aici de o săptămână și asta e prima zi în care-i destul de suportabil afară cât să arunc o privire prin împrejurimi.

Până acum, arată ca toate locurile unde am stat în ultimii patru ani. Compania unde lucrează maică-mea ne mută peste tot prin țară, și în trei luni vom porni din nou la drum, poate chiar definitiv, la mama naibii, ca ea să poată conduce Resursele Umane dintr-un birou din Paris. Nu știu cât de permanent va fi în definitiv și Parisul, dar cred că amândouă sperăm să fie. Priya în Paris... nu sună rău deloc. Între timp, Huntington-ul e destul de aproape de Denver, unde are ea acum biroul, pentru ca mama să nu se simtă prea înstrăinată, dar la suficientă distanță cât să fie mai degrabă o comunitate decât un oraș, dacă ținem cont de ce ne-a spus agentul care ne-a primit în casa nouă în prima zi.

După cinci zile de lapoviță, a nins în weekend, iar peluzele s-au încărcat de zăpadă albă și pufoasă. Apoi au venit plugurile de dezăpezire, iar zăpada s-a transformat într-o chiseliță gri-maronie. Puține lucruri sunt mai urâte decât zăpada murdară, tăvălită. Măcar drumurile sunt acum curate, iar mormanele de pe marginea lui au o culoare albastruie, de la sare. Parcă aș păși într-o scenă în care au fost masacrați ștrumfi.

Îmi vâr mâinile în buzunare în timp ce merg, pe de o parte pentru a le încălzi, pe de altă parte ca să nu mi se mai agite de nervi, în căutarea unui obiectiv mai bun decât cel al telefonului. Mi-am lăsat aparatul de fotografiat acasă, iar Huntington se dovedește un pic mai interesant decât mă așteptam.

Imediat ce trec de clădirea școlii primare din oraș, ochesc o căsuță pentru veverițe, construită la marginea unui teren de joacă pentru copii. E ca un coteț pentru găini, cu acoperișul vopsit roșu. Are o gaură la bază, pentru ca veverițele să se strecoare înăuntru, și pare că există și o cameră de filmat, pentru ca ăia mici să arunce o privire la rozătoare în timpul iernii. Am tras cu ochiul înăuntru, nu am putut să mă abțin. Chiar e o locuință pentru veverițe. Înăuntru, câteva dormeau pe o mini-plăpumioară.

Ceva mai departe, chiar înainte de intersecție, e un teren viran, prea mic pentru a fi un parc în toată regula, dar cu un foișor drăguț cu fier forjat în mijloc. Nu are o podea, dar pereții de metal și acoperișul din bare subțiri îl fac să arate de parcă ar fi din dantelă neagră. Îți lasă senzația unei capele în care intră oamenii ca să se căsătorească, dar înconjurată de chioșcuri unde se vinde fast-food.

Ajung în intersecție. Nu se vede nicio mașină la orizont. E de abia trecut de ora unsprezece dimineața și toată lumea este fie la muncă, fie la școală, dar am senzația oricum că prin intersecția asta trec doar șoferi resemnați și plictisiți, care nu mai așteaptă nimic de la viață.

Fotografiez totul, deși sunt conștientă că pozele nu vor avea o calitate prea bună, făcute cu telefonul. Dar să pozez e ceea ce știu să fac mai bine. Cumva, în timp ce fotografiez, lumea nu mi se mai pare așa înspăimântătoare. E dincolo de lentilă, la o oarecare distanță de mine. Fac poze mai ales pentru Chavi, ca să vadă și ea lucrurile pe care le privesc eu.

Chavi e moartă de aproape cinci ani.

Dar eu încă mai fac poze.

Moartea lui Chavi mi-a făcut cunoștință cu agenții FBI, iar acum Eddison, Mercedes și Vic sunt ai mei, într-un fel esențial. Ar fi trebuit ca ea să fie un simplu caz, sora mea – o altă fată moartă dintr-un șir de crime, dar totuși ei s-au mai interesat de soarta mea și după ce a fost închis dosarul. Mi-au dat e-mailuri, telefoane, mi-au trimis felicitări. După o vreme, nu au mai fost doar amintiri a ce s-a întâmplat cu sora mea, ci un grup straniu de prieteni de la Quantico.

Trec de biblioteca ale cărei ferestre de sticlă sunt vopsite, care seamănă mai mult cu o catedrală, cu turn, și de buticul care vinde băuturi. Un pic mai sus, sunt șapte restaurante diferite de tip fast-food. În mod ciudat, îmi place acest amalgam, dovada că intențiile noastre spirituale uneori se duc naibii și viciile rămân mereu acolo, așteptând să le acordăm ce li se cuvine.

Urmează centrul comercial, pe două niveluri, care are la parter un Starbucks, deși mai e unul chiar vizavi, și unul în piața pe care am lăsat-o în urmă.

Ar trebui să mănânc de prânz, dar fac tot posibilul să stau departe de mâncare atunci când sunt de capul meu. Știu că nu e sănătos. Dar, când ies cu mama, oricum mănânc. Doar mai trișez din când în când. După ani întregi în care am încercat să echilibrez nevoile corpului meu cu nevoile emoționale, încă nu mă descurc minunat cu treaba asta. Uneori, în zilele mele cele mai proaste, mă îndop până mi se face greață. Fiindcă îmi dau seama că Chavi nu e aici, nu mai face parte din viața mea, nu mai e nicăieri, și durerea e atât de absurdă, pentru că orice doare în halul ăsta ar trebui să și sângereze, să-ți iasă cumva din corp. Să se repare. Dar e imposibil, așa că mănânc biscuiți Oreo până mi se umflă groaznic stomacul și am crampe, apoi vomit, și parcă durerea e mai ușor de înțeles și suportat așa.

Au trecut acum câteva luni de când am stat ultima dată ghemuită pe vasul de toaletă – iar biscuiții vomitați nu mai sunt deloc buni la gust, credeți-mă. Totuși, chiar dacă s-a

scurs timpul aceasta, tot simt că nu am control deplin. Mama a fost mult mai puțin preocupată de greutatea mea decât de faptul că-mi era rău după ce vomitam, dar, cu ajutorul voinței ei de fier, am reușit să-mi stabilizez puțin și kilogramele, să nu mai oscilez între schiloadă și rotunjoară.

Greutatea mea din prezent mă face să semăn destul de bine cu Chavi. În zilele bune, e de ajuns să evit oglinzile mari, în care mă văd întreagă. În zilele proaste, de abia mă târăsc, și degetele îmi ard după o grămadă de biscuiți pe care să-i îndes în gură. Mama spune că sunt încă în proces de vindecare.

Intru în cafenea. De abia îmi mai simt nasul de frig, așa că o băutură fierbinte nu poate fi o idee proastă. Dacă nu mănânc până ce ajung acasă, se poate spune că am evitat o parte din pericol.

Barmanița este o doamnă mititică, delicată ca o vrăbiuță. Cred că are aproape optzeci de ani și părul pufos, ondulat, de culoarea lavandei. Stă aplecată și mâinile îi par afectate de reumatism, dar ochii și zâmbetul îi sunt vii, pline de căldură. Mă întreb dacă are într-adevăr nevoie să muncească aici sau se numără printre acei oameni care nu se resemnează să stea acasă după ce ies la pensie, pentru că un soț sau o casă goală devin apăsătoare dacă le vezi toată ziua.

— Cum te cheamă, iubito?, mă întrebă ea, întinzându-se să apuce o cană.

— Jane.

Pentru că e dureros să-i aud pe oameni masacrând numele Priya.

Câteva minute mai târziu, îmi primesc băutura. Sunt scaune și mese așezate frumos într-un colț, și niște jazz liniștitor se scurge din boxele din tavan, dar întreaga cafenea e îngropată sub restul zgomotelor din supermarket: cutii trântite, cărucioare târșăite, copii care urlă. E atât de mult haos și agitație, încât pare ciudat să te așezi aici la o masă și să-ți savurezi băutura.

Așa că ies afară, în frig, și mă plimb fără direcție prin

parcare. Șoseaua din fața centrului comercial duce direct spre casă, și poate e timpul să mă îndrept înspre acolo.

Dar, în loc să fac asta, împietresc la vederea unui foișor straniu. E urcat pe o insuliță de verdeață, cu piloni de metal, de care stă prinsă o pânză albă, grea. Sunt radiatoare agățate de tavan, roșii, iar sub ele stau oameni, majoritatea în vârstă, așezați la mese ca de picnic.

Nu ar trebui să îmi spună mare lucru scena respectivă, dar simt o durere în piept când îmi dau seama cât de familiară este.

Nimic nu se compară cu imaginea unor bătrâni jucând șah.

Eu și tata obișnuiam să jucăm.

El nu se pricepea deloc, iar eu mă prefăceam de multe ori neștiutoare, chestie care îl deranja destul de mult, dar cu toate astea continuam să jucăm în fiecare sâmbătă dimineața în parcul de lângă casa noastră, sau în biserica abandonată, goală, în timpul iernilor geroase și lungi din Boston. Uneori, el voia să jucăm și în timpul săptămânii, dar tradiția din weekend avea ceva mult mai special.

Chiar și după ce tata a ieșit din peisaj, am continuat să mă uit la oamenii care jucau șah oriunde ne-am mutat. Am mai jucat și eu, din când în când.

Pierdeam jumătate din partide în mod intenționat, dar chiar și așa tot mai voiam să joc. Tot ce a fost tata e dat acum cu grijă la o parte, mai puțin obișnuința mea că trebuie să-i conving pe ceilalți că nu sunt bună la șah. Doar așa reușesc să supraviețuiesc.

Portiera unei mașini parcate în apropiere scârțâie, și îmi iau ochii de la bătrânii concentrați asupra pieselor. La câțiva metri, o femeie pe la douăzeci și ceva de ani, cu un ghem de lână de tricotat și andrele în brațe, îmi zâmbește de la volan și îmi spune:

— Poți merge să vorbești cu ei. Nu mușcă. Nu prea mai au dinți.

Nu sunt prea pricepută la a zâmbi detașat străinilor, îmi iese ceva mai degrabă înfricoșător, dar încerc să-mi compun

o expresie prietenoasă.

— Nu vreau să-i deranjez. Lasă pe oricine să joace alături de ei?

— Uneori. Nu strică să întrebi. Este și bunicul meu printre ei.

Așa se explică tricotatul. La prima impresie, o asemănașem cu personajul lui Dickens, Madame Defarge, ceea ce fusese un pic înspăimântător.

— Du-te să-i întrebi, mă îndeamnă ea. În cel mai rău caz, or să refuze.

— Așa le spui tuturor celor care se opresc și se holbează?

— Doar celor care par singuratici.

Trage portiera mașinii, înainte să apuc să-i mai răspund.

După alte câteva minute în care rămân pe loc, nemișcată, ca o idioată, cu dureri în diferite părți ale corpului care nu au înghețat încă de la ger, o pornesc spre pavilion. Toți jucătorii se opresc și ridică privirile spre mine.

Cei mai mulți par a fi veterani de război, ținând cont de chipiurile pe care le poartă, și decorațiile prinse pe haine. Parcurile unde se joacă șah sunt locuri cunoscute în care se adună frecvent astfel de bătrânei, așa că nu-mi este greu să-i împart în categorii. Majoritatea au luptat în Vietnam, câțiva în Coreea, câțiva în Orient, iar unul dintre ei, cel mai bătrân, învelit în pături, poartă un chipiu cu Operațiunea Neptun¹ — literele cusute pe materialul care deja și-a pierdut culoarea.

Sfinte Sisoe.

Bărbatul ăsta lua cu asalt plajele din Normandia înainte ca bunicii mei să se fi născut.

Unul dintre veteranii din Vietnam, buhăit, cu un nas roșu care spune că, foarte probabil, joacă șah ca să mai tragă pe timpul zilei chiulul de la băutura, se strâmbă spre mine.

— Nu avem nevoie de donații, fato.

— Nici nu vă ofeream. Voiam să vă întreb dacă m-ați

1. Operațiunea Neptun s-a desfășurat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n. tr.)